

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év december hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A sikkasztás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. év május hó 4. napján kelt 11.B.60/2015/64. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy

A pótmagánvádlók az elsőfokú eljárásban felmerült további 35.116.- (harmincötezer-száztizenhat) forint büntügyi költséget kötelesek az államnak megfizetni.

A vádlott állandó bejelentett lakóhelyét és személyazonosító okmányának számát pontosítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.60/2015/64. számú, 2018. május 4. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat az ellene az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdése szerint minősülő csalás büntette miatt emelt vád alól felmentette, és kötelezte a pótmagánvádlókat egyetemlegesen 2336 Ft. büntügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a pótmagánvádlók jelentettek be jogi képviselőjük útján fellebbezést, melynek indokolásában előadták, hogy az elsőfokú bíróság ítélete több ponton megalapozatlan. A vádbeli időpontban ugyanis nem a vádlott volt a kft. ügyvezetője, ez a cég relevanciával bír, hiszen ez adott előzetesen kölcsönt a tanúnak biztosíték gyanánt. Ennek a cégnek egyébiránt nem is állhatott rendelkezésre a kölcsönként megjelölt összeg. Az ítéleti tényállás ezen felül ellentétes A tanú nyomozás során tett vallomásával, mert aszerint a tanú rendelkezésre állt a projekt finanszírozáshoz szükséges összeg. A kölcsön alapjául szolgáló közjegyzői okirathoz is kétség fér. Az ítélet szerint a vádlott csak egy egyszerű közvetítő volt, ezzel szemben valójában sajátjaként „regnált” a kft.2. felett, annak akkori ügyvezetője csupán papíron létezett, az volt a dolga, hogy az elé tett okiratokat lássa el a kézjegyével. Határozottan tiltakozik az ellen a megállapítás ellen, hogy pótmagánvádló jelen volt a helyszínbemjáráson. Hiányos tényadat, hogy 2011. szeptember 29. napján az ügyben releváns gyűjtőszámla lett kiállítva, mert előtte kiállításra került egy átutalásos számla is, azonban a vádlott csalárd magatartása eredményeként rá tudta venni pótmagánvádló arra, hogy azt sztornózza, ahogy a megállapodást, az építési naplót, a bevételi pénztárbizonylatokat egyszerre aláíraták vele. pótmagánvádló nem a megfelelő gondossággal járt el, és ezt a hiányosságot használta ki a vádlott. Tanú1. nyomozás során adott, a pótmagánvádló vonatkozó személyleírása nem felel meg a valóságnak, a felismerésre bemutatás pedig az után történt, hogy a tanú látta a pótmagánvádlót a Teve utcai várakozóhelyiségben. Vitatta a vádlotti tartozáselismerő nyilatkozat okszerűségét, valamint hivatkozott arra, hogy a szadai ingatlant tanú3. nem befektetési céllal vásárolta meg, az ugyanis messze nem ért annyit, mint amit a szerződés rögzít, és aggályos, hogy azt a vádlott élettárástól vásárolta meg. Utalt a tanú és tanú1. házaspár nyilatkozatainak a változásaira a pénztáradások tekintetében. Nem értett egyet azzal, hogy a kifizetés ténye azért nem vitatott, mert azt a kft2. befogadta, mert a gazdasági társaság mindenekben alávetette magát a jogszabályoknak, és hitt abban, hogy meg lesz fizetve a részére a tartozás. Álláspontja szerint az ítélet formailag sem

felel meg a jogszabályoknak, mert abban nincs tételesen felsorolva, hogy azt mely bizonyítékokra alapította. A bizonyítási indítványok elutasítása olyan hiba, amelyet csak egy új eljárásban lehetne orvosolni. A nyomozati iratban szerepel az a vádlotti mondat is, hogy majd el fog számolni a pótmagánvádlóval, illetve egy becsatolt hanganyag, melyben pótmagánvádló nyugtatja meg a vádlott, hogy majd el fog menni hozzá, megbeszéljük, illetve a fennálló tartozásba a szadai telek beszámítására került. Indítványozta a kft. jogi és gazdasági helyzetének átvilágítását, a közjegyző nyilvántartási rendszerének beszerzését, és a kft. akkori ügyvezetőjének a kihallgatását is.

A másodfokú nyilvános ülésen a pótmagánvádlók jogi képviselője a fellebbezést azonos tartalommal tartotta fent, és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és állapítsa meg a vádlott bűnösségét, és vele szemben szabjon ki büntetést.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen az ítélet helybenhagyását indítványozta arra hivatkozással, hogy az megalapozott, a tényállás felderített, ezzel szemben a fellebbezés nem tér ki arra, hogy a vádlott mikor, kitől, milyen összeget vett át, illetve megvalósult-e a rábízás, mint a sikkasztás tényállási eleme. A revizori jelentés egyértelmű a pénztárbizonylatok kapcsán, a tanú és tanú1. házaspár magatartása pedig nem tárgya az ügynek.

A fellebbezések nem megalapozottak.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen, a Be.590.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság a Be.590.§ (2) bekezdése alapján vizsgálta az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására és a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A Fővárosi Ítéltábla a pótmagánvádlók jogi képviselőjének bizonyítási indítványát elutasította, ennek részleteire a későbbiekben is kitér, itt csupán annyit jegyez meg, hogy az indítványozott bizonyítás nem áll jelen ügy tárgyával szoros összefüggésben, a kft. vagyoni helyzete és a a közjegyzői okirat hitelessége nem tárgya az ügynek, az a vád tárgyává tett tényállással nincs összefüggésben, a kft. ügyvezetője pedig 2010. június 14. napjától a vádlott, a vád tárgyává tett bűncselekmény elkövetési ideje pedig 2011.szeptember, de még a pótmagánvádló és a vádlott ismeretsége is csak 2011. év ezt megelőző időszakára tehető.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a jogi képviselő hivatkozásával szemben az ítélet szerkesztése megfelel a kihirdetéskor hatályos 1998.évi XIX.tv. 258.§ (3) bekezdésében írtaknak, mely nem a bizonyítékok tételes felsorolását hanem azok számbavételét és értékelését követeli meg. Az ítéletből egyértelműen kitűnik, hogy a bíróság mely bizonyítékokat tárta fel, és azokat egyenként és összességükben is értékeli.

Ennek alapján az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság nem hagyta értékelés nélkül azon körülményeket, melyre a pótmagánvádló jogi képviselője is hivatkozik, nevezetesen, hogy tanú és tanú1. nem tett az eljárás egésze alatt következetes vallomást, de ugyancsak változtatta a vallomását tanú2. is. Ezen tanúk vallomásai így esetenként nem csak önmagukkal, de a további bizonyítékokkal és a többi tanú, valamint a vádlott - ugyancsak nem következetes - vallomásával is ellentétben állnak.

Nyomatékosan kiemeli a Fővárosi Ítéltábla, hogy azt az elsőfokú bíróság sem állapította meg a tényállásában, hogy a tanú2. által kifizetett pénzt vagy egy részét az átvevő személyek, így a vádlott a pótmagánvádlónak átadta volna. Így már e helyütt utal arra a másodfokú bíróság, hogy a tényállásból nem arra vont következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott nem követte el a bűncselekményt, hanem arra, hogy nem bizonyítható kétséget kizáróan, hogy elkövette.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak kitért a fellebbezésben hivatkozott, aggályos körülményekre, de mint ahogy arra a pótmagánvádlók jogi képviselője is utalt, a rendelkezésre álló tanúvallomások oly mértékben ellentmondásosak, mely ellentmondásokat feloldani nem lehetett. Ezen vallomások egyike sem támasztotta alá azt a pótmagánvádlói álláspontot, mely szerint a teljes összeget a tanú és tanú1. házaspártól a vádlott vette át. Ilyet tanú még a nyomozati vallomásában sem állított. Az pedig, hogy a pótmagánvádló azért állította ki a bevételi pénztárbizonylatokat, és adta is át azokat lekönyvelésre, és fizették be utána az ÁFÁ-t is, mert oly mértékben gondatlan volt, szintén nem értékelhető a vádlott terhére, az okirati bizonyítékokkal alátámasztott adatokat nem lehet semmissé tenni csupán azzal, hogy az okiratot kiállító gondatlan volt, ez önmagában ugyancsak nem elegendő ahhoz, hogy erre a bíróság bűnösséget alapítson.

Arra vonatkozó adat szintén nem merült fel, hogy a vádlott csalárd szándéka már a közvetítői minőségének a felajánlásakor kialakult volna, különös tekintettel arra is, hogy akkor még azt sem tudhatta, hogy esetleg a pótmagánvádló olyan gondatlanul fog eljárni, ahogy arra a jogi képviselő hivatkozik, nevezetesen semmilyen módon nem működik közre személyesen, és olyan iratot ír alá, amit csak kérnek tőle. Így a csalás törvényi tényállásához szükséges megtévesztésre nem áll rendelkezésre bizonyíték.

A sikkasztás tekintetében tanú nyomozati vallomása alapján pusztán annyi volt megállapítható, hogy a felesége mint egyéni vállalkozó több alkalommal, pontosan meg nem határozható összeget fizetett ki annak, aki a bevételi pénztárbizonylatot prezentálta, így a vádlottnak, és még más személyeknek is. Azt azonban, hogy mikor, kinek, mekkora összeget fizetett ki, illetve ennek az összegnek mi lett a sorsa, nem lehetett a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján feltárni.

A pótmagánvádlók jogi képviselője által indítványozott bizonyítás, a kft. helyzetének átvilágítása nem szolgáltathat semminemű további bizonyítékot ahhoz, hogy tanú1-től pontosan ki, mikor, milyen összeget vett át, és annak mi lett a sorsa, márpedig ebben az ügyben a bizonyítás tárgya a büntetőjogi felelősség megállapítása szempontjából ez.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott bűnössége kétséget kizáróan nem állapítható meg, ezért a felmentésének van helye. Az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel azonban a felmentés jogalapjaként a Be. 566.§ (1) bekezdésének c./ pontját kell megjelölni.

A pótmagánvádlók fellépése után az eljárás során felmerült bűnügyi költséget a Be. 813.§ (1) bekezdése alapján a pótmagánvádlók kötelesek viselni, ennek meghatározása folytán azonban az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, mert nem számította hozzá az igazságügyi orvosszakértő közreműködésével felmerült költséget, így ennek összegét a másodfokú bíróság pontosította.

A másodfokú bíróság pontosította a vádlott lakóhelyét és személyazonosító okmányának a számát.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.599.§ (1) bekezdése alapján

nyilvános ülésen a Be.605.§ (1) és (4) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2018. év december hó 11. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Radnainé dr. Solymosi Viktória s.k
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.60/2015/64. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.205/2018/7. számú ítéletével történt helybenhagyás folytán 2018. december 11. napján jogerős.

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő